

ภูมิหลังทางประวัติศาสตร์ ปรัชญาและศาสนา ในวรรณคดีอเมริกันยุคเพียวรีตัน

จันทวรรณ อนันตประยูร

๒ เหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์และความคิดทางปรัชญาและศาสนานั้นมีอิทธิพลต่อการประพันธ์ของนักเขียนวรรณคดีอเมริกันเป็นอย่างมากโดยเฉพาะในยุคเพียวรีตันหรือยุคอาณานิคม ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับภูมิหลังทางประวัติศาสตร์และปรัชญาและศาสนาจึงเป็นสิ่งสำคัญที่จะช่วยให้ผู้ที่ศึกษาวรรณคดีอเมริกันเข้าใจวรรณคดีอเมริกันได้ละเอียดลึกซึ้งยิ่งขึ้น

เป็นที่ทราบกันดีว่ามูลเหตุที่ทำให้ชาวยุโรปและอังกฤษอพยพมาตั้งถิ่นฐานที่ประเทศอเมริกานั้นมี 4 ประการด้วยกันคือ แรงงูใจทางศาสนา เศรษฐกิจ การเมือง และการผจญภัย

ประการที่ 1 มูลเหตุทางด้านศาสนา เนื่องจากมีผู้ไม่พอใจในศาสนาคริสต์นิกายโรมันคาทอลิก และศาสนจักรอังกฤษเป็นจำนวนมาก คนเหล่านี้จึงต้องการปฏิรูปศาสนาใหม่ ดังนั้นจึงพากันเดินทางมายังดินแดนใหม่แห่งนี้ด้วยความหวังว่าจะก่อตั้งดินแดนทางศาสนาตามอุดมการณ์ของตน และด้วยความเชื่อมั่นว่าพวกตนคือผู้ที่ได้รับเลือกจากพระเจ้า พวกเขาเชื่อว่าภาระอันยิ่งใหญ่ที่เขาได้รับมอบหมายจากพระเจ้าเป็นเจ้าคือการเดินทางมายังโลกใหม่แห่งนี้ (New World) และที่นั่นก็คือดินแดนแห่งพันธสัญญา (Promised Land) เป็นเสมือนสวนสวรรค์อีเดน (Garden of Eden) ยูโทเปียหรือดินแดนในอุดมคติ (Utopia) หรือเยรูซาเลมแห่งใหม่ (New Jerusalem) นอกจากนี้พวกเขาก็หวังจะสร้าง

สวรรค์บนดินและเป็นแบบอย่างของชาวคริสต์ที่ดีที่สุดในโลกอีกด้วย

ประการที่ 2 มูลเหตุทางด้านเศรษฐกิจ เนื่องจากในยุคนั้นมีปัญหาเศรษฐกิจตกต่ำทั่วโลก คนไม่มีงานทำเป็นจำนวนมาก อีกทั้งประชากรก็เพิ่มจำนวนขึ้นอย่างรวดเร็วจึงทำให้ที่ดินไม่เพียงพอต่อความต้องการ ประกอบกับข่าวลือเรื่องทองของประเทศอเมริกาจึงทำให้ผู้คนจำนวนมากหลั่งไหลไปอเมริกาด้วยความหวังว่าจะพลิกผันโชคชะตาของตนจากความยากจนสู่ความร่ำรวย สำหรับคนกลุ่มนี้อเมริกาเปรียบเสมือนดินแดนแห่งความหวังและการเริ่มต้นชีวิตใหม่ เนื่องจากอเมริกาเป็นดินแดนที่กว้างใหญ่ไพศาล อุดมสมบูรณ์ไปด้วยพืชพรรณทรัพยากรธรรมชาติและสัตว์นานาชนิด

ประการที่ 3 มูลเหตุทางการเมือง ประเทศอังกฤษมีนักโทษจำนวนมากจึงต้องการระบายนักโทษไปไว้ที่อเมริกาแทน รวมถึงผู้ที่ไม่พอใจในระบบการเมืองการปกครองของอังกฤษก็พากันอพยพมายังอเมริกาเพื่อก่อตั้งรัฐอิสระตามอุดมการณ์ของตนเอง ทุกคนต่างมองว่าที่นี่คือดินแดนแห่งเสรีภาพ

ประการสุดท้าย มูลเหตุทางด้านความต้องการผจญภัย เนื่องจากการเดินทางข้ามมหาสมุทรแอตแลนติกอันยิ่งใหญ่ โดยมีชาวอินเดียนแดงที่โหดร้ายและชุมทรัพย์ทองคำที่รอคอยอยู่เบื้องหน้าเป็นเดิมพัน นับเป็นความท้าทายผู้แสวงโชคและการผจญภัยเป็นอย่างยิ่ง

การอพยพมาตั้งถิ่นฐานของชาวยุโรปและอังกฤษในอเมริกานั้นทำให้ประเทศอเมริกา มีความหลากหลายทางวัฒนธรรมและก่อให้เกิดการผสมผสานจนกระทั่งพัฒนาเป็นวัฒนธรรมแบบอเมริกันขึ้นในที่สุด หลังจากทีคริสโตเฟอร์ โคลัมบัส (Christopher Columbus) ค้นพบดินแดนใหม่ (อเมริกา) ในปี ค.ศ. 1492 ต่อมาในปี ค.ศ. 1492 อเมริโก เวสปุชชี (Amerigo Vespucci) ได้ตั้งชื่อโลกใหม่นี้ว่าอเมริกา หลังจากนั้นโคโรนาโด (Coronado) ก็สำรวจดินแดนบริเวณตะวันตกเฉียงใต้ในปี ค.ศ. 1540 หนึ่งปีต่อมา เดอ โซโต (De Soto) ก็เริ่มทำการสำรวจรัฐมิสซิสซิปปี (Mississippi) จนกระทั่งปี ค.ศ. 1565 ชาวสเปนเริ่มอพยพมาตั้งรกรากที่ทางตอนใต้บริเวณรัฐฟลอริดา (Florida) ส่วนชาวฝรั่งเศสพากันมาตั้งถิ่นฐานทางตอนเหนือ ที่บริเวณแม่น้ำเซนต์ลอว์เรนซ์ (The St. Lawrence River) ในขณะที่ชาวสวีเดนอพยพมาตั้งหลักแหล่งทางตะวันตกที่บริเวณเดอลาแวร์ (The Delaware) ส่วนชาวดัตช์อยู่ทางตะวันตกบริเวณแม่น้ำฮัดสัน (The Hudson) ในขณะที่ชาวเยอรมัน ชาวสกอต และชาวไอริชมาอาศัยอยู่ที่นิวยอร์ก (New York) และเพนซิลวาเนีย (Pennsylvania) ส่วนชาวอังกฤษ แม้ว่าจะเป็นชาติที่มาตั้งถิ่นฐานที่อเมริกาช้าที่สุดแต่กลับเป็นชาติที่มีอิทธิพลมากที่สุด¹

กลุ่มชาวอังกฤษที่อพยพมายังอเมริกาสามารถจำแนกออกเป็น 3 กลุ่มด้วยกัน คือ กลุ่มแรกนำโดยกัปตันจอห์น สมิท² (Captain John Smith) พอลค้าผู้มาตั้งรกรากที่เมืองเจมส์ทาวน์ (Jamestown) รัฐเวอร์จิเนีย (Virginia) ในปี ค.ศ. 1607 ส่วนกลุ่มที่สองมีผู้นำชื่อวิลเลียม แบรดฟอร์ด³ (William Bradford) เดินทางมาเพื่อมาตั้งถิ่นฐานที่รัฐเวอร์จิเนีย แต่ทว่าถูกลมพัดพาไปขึ้นฝั่งทางตอนใต้ของรัฐแมสซาชูเซตส์ (Massachusetts) และเรียกบริเวณนั้นว่าพลิมัท ในปี ค.ศ. 1620 และกลุ่มสุดท้าย จอห์น วินทรอป⁴ (John

Winthrop) เป็นผู้นำในการตั้งถิ่นฐานที่เมืองบอสตัน (Boston) ในปี ค.ศ. 1630

วันที่ 14 พฤษภาคม ค.ศ. 1606 สมิทกับผู้ร่วมเดินทางประมาณหนึ่งร้อยคนได้เดินทางมาขึ้นฝั่งที่ดินแดนทางฝั่งภาคตะวันออก⁵ เนื่องจากต้องการความร่ำรวยทุกคนที่เดินทางมาจึงไม่สนใจสิ่งใดนอกจากการขุดทอง สมิทต้องอดทนต่อคนพวกนี้อย่างมากที่วันๆ ไม่ทำอะไรนอกจากขุดทรายเพื่อร่อนทอง เขาพยายามแนะนำให้คนเหล่านี้สร้างที่อยู่อาศัย มีความขยันขันแข็ง รู้จักสร้างเนื้อสร้างตัว และในที่สุดเขาก็สามารถเรียนรู้การปลูกข้าวโพด และค้าขายกับชาวอินเดียนแดง เขาได้เล่นเรือสำรวจทำแผนที่ และตั้งชื่อดินแดนใหม่นี้ว่านิวอิงแลนด์ (New England)

วันที่ 16 กันยายน ค.ศ. 1620 เรือเมย์ฟลาวเวอร์ก็ได้บรรทุกชาวอังกฤษจำนวน 102 คน ผู้ซึ่งไม่พอใจศาสนาจักรอังกฤษ (Church of England) อย่างมาก คนเหล่านี้มีความประสงค์จะก่อตั้งอาณาจักรทางศาสนาที่สมบูรณ์แบบเป็นของตนเอง พวกนี้แบ่งออกเป็นสองกลุ่ม คือ กลุ่มแรกมีจำนวน 35 คน นำโดยวิลเลียม แบรดฟอร์ด คนกลุ่มนี้นั้นแยกตนเองออกจากศาสนาจักรอังกฤษโดยสิ้นเชิง⁶ เนื่องจากมีความเชื่อว่าศาสนาจักรแห่งอังกฤษนั้นเสื่อมและไม่อาจปฏิรูปได้ กลุ่มนี้เป็นผู้ที่ยากจนและขาดการศึกษา ส่วนกลุ่มที่สองนั้นมีจอห์น วินทรอปเป็นผู้นำ พวกนี้ไม่แยกตนเองออกจากศาสนาจักรอังกฤษ⁷ เนื่องจากมีความเชื่อว่าศาสนาจักรแห่งอังกฤษนั้นเสื่อมแต่สามารถปฏิรูปได้ กลุ่มนี้เป็นกลุ่มที่ร่ำรวยและมีการศึกษา

อย่างไรก็ตามต่อมาภายหลังสองกลุ่มนี้รวมเข้าเป็นกลุ่มเดียวกันโดยเรียกว่าพวกเพียวริตัน (Puritan) ซึ่งมีความหมายว่าผู้ทำให้บริสุทธิ์ พวกเขาแสวงหาวิธีการปฏิรูปศาสนาด้วยการดำเนินชีวิต

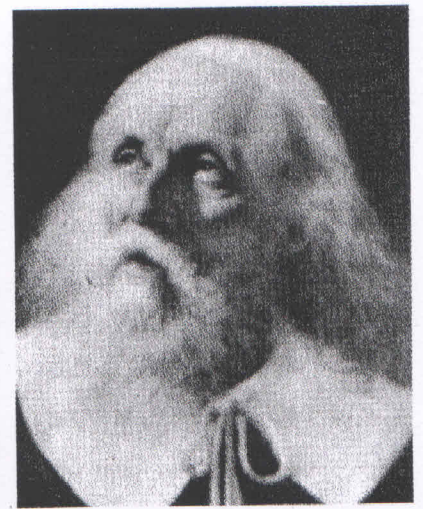
โคลัมบัสออกเดินทางค้นหาโลกใหม่

กัปตันจอห์น สมิท

การมาขึ้นฝั่งที่เมืองเจมส์ทาวน์ รัฐเวอร์จิเนีย ปี ค.ศ. 1607

วิลเลียม แบรดฟอร์ด

พวกพิลกริมขณะลงนามสนธิสัญญาเมย์ฟลาวเวอร์ ปี ค.ศ. 1620

ที่ใสสะอาด ปราศจากมลทิน และได้ออกกฎหมายต่อต้านการเล่นโบว์ลิง การพนัน การเต้นรำ รวมทั้งการดูละคร พวกเพียวรีตันไม่ประพันธ์เรื่องแต่งใดๆทั้งสิ้น พวกเขาคัดค้านการอ่านวรรณคดีที่เป็นเรื่องสมมติและไม่เขียนบทละครเพราะคิดว่าเป็นบ่อเกิดของความชั่วร้ายดังนั้นงานเขียนส่วนใหญ่จึงเป็นบันทึกประจำวัน บทเทศน์ บทสวด ประวัติศาสตร์ และบทกวีที่แฝงไปด้วยแนวคิดทางศาสนา นอกจากการปฏิรูปชีวิตให้ชาวสะอาดและเรียบง่ายแล้วพวกเพียวรีตันยังปฏิรูปภาษาโดยเลิกใช้ภาษาที่อลังการแต่หันมาใช้ภาษาที่เรียบง่ายแทน ด้วยเหตุนี้มักเขียนในยุคเพียวรีตันมักได้รับการกล่าวขวัญถึงลีลาการใช้ภาษาที่เรียบง่ายอันเป็นลักษณะเฉพาะของนักเขียนในยุคนี้ เนื่องจากพวกเขามีวัตถุประสงค์ที่จะรับใช้พระเจ้าและชุมชนโดยการสั่งสอนและแนะนำมากกว่าการแสดงความโอ้อวดถึงความฉลาดหลักแหลมหรือการเป็นปราชญ์หรือผู้รู้⁸

ความคิดพื้นฐานของพวกเพียวรีตันนั้นมีรากฐานมาจากนักเทววิทยาที่สำคัญ 2 คน คือ จอห์น แคลวิน⁹ (John Calvin) และ มาร์ติน ลูเทอร์¹⁰ (Martin Luther) ซึ่งมีแนวความคิดหลัก 5 ประการด้วยกันคือ

ประการแรก มนุษย์มีบาปแต่กำเนิด (original sin) พวกเพียวรีตันเชื่อกันว่าหลังจากที่อาดัมตกจากสวรรค์เพราะกินผลไม้แห่งความรู้แล้วคนทุกคนก็เกิดมาพร้อมกับบาปที่มีมาแต่กำเนิด

ประการที่ 2 การถูกกำหนดชีวิตไว้แล้วโดยพระเจ้า หรือการถูกกำหนดไว้แล้วอย่างไม่ทราบเงื่อนไข (predestination) คริสต์ศาสนิกชนเชื่อว่าชะตาชีวิตของทุกคนถูกกำหนดไว้เรียบร้อยแล้วโดยพระเจ้าเป็นเจ้า ชาวคริสต์มีความเชื่อว่าคนถูกจำแนกออกเป็น 2 ประเภท คือ พวกแรก ผู้ได้รับเลือก (the chosen or the elected) ซึ่งจะเป็นผู้ที่จะมีชีวิตนิรันดร์อยู่กับพระเจ้าหลังความตาย และพวกที่สอง ผู้ที่ถูกสาปแช่ง (the damned) ซึ่งจะต้องตกนรกหมกไหม้หลังจากความตายขั้วนิรันดร์ การเลือกนี้พระเจ้าเท่านั้นที่เป็นผู้กำหนด

ประการที่ 3 ผู้ที่จะพ้นบาปนั้นมีจำนวนจำกัด ด้วยการไถ่บาปของพระเยซู มนุษย์จะพ้นจากบาป แต่ทว่าผู้ได้รับเลือกนั้นมีจำนวนน้อยกว่าผู้ที่ถูกสาปแช่ง (limited atonement)

ประการที่ 4 เมื่อได้รับเลือกแล้ว ไม่มีผู้ใดสามารถต้านทานหรือปฏิเสธพระกรุณาของพระเจ้าเป็นเจ้าได้ (irresistible grace)

ประการสุดท้าย ความพากเพียรของนักบุญ (perseverance of the saints) เป็นตัวอย่างที่ทุกคนควรยึดถือ ชาวคริสต์นิกายคาทอลิกยึดถือพระเป็นเจ้าอย่างที่ดีและประกอบพิธีกรรมทางศาสนาเป็นสื่อกลางระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ แต่พวกเพียวรีตันไม่เห็นด้วยกับพระที่ไม่จริงใจ พวกเขาคิดว่านักบุญต่างหากที่เป็นตัวอย่างที่ดีของความพากเพียรและเป็นสื่อกลางที่สำคัญระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ นอกจากนี้แล้วพวกเพียวรีตันยังเป็นผู้ที่ยึดมั่นในพระคัมภีร์ไบเบิลเป็นอย่างมาก โดยถือว่าพระคัมภีร์นั้นเป็นพระดำรัสของพระเจ้าเป็นเจ้า ดังนั้นนักเขียนในยุคนี้จึงนิยมอ้างข้อความในพระคัมภีร์ไบเบิลในงานเขียนของตน

พวกเพียวรีตันยึดมั่นและเชื่อในพระบิดา พระบุตรและพระจิต และเชื่อมั่นในอำนาจของพระเจ้าเป็นเจ้า โดยเชื่อว่าพระองค์นั้นเป็นผู้สร้างสรรค์พลั้ง (general providence) และเป็นผู้กำหนดทุกข์ - สุขของคนทุกคนอีกด้วย (specific providence) ดังนั้นภาพลักษณ์ของพระเจ้าของพวกเพียวรีตันจึงเป็นพระเจ้าผู้เกรี้ยวกราดพร้อมที่จะลงทัณฑ์ผู้กระทำความผิด นอกจากนี้พวกเพียวรีตันยังมีอุปนิสัยที่สำคัญคือมักจะสำรวจและพัฒนาจิตใจตนเองอยู่เสมอ เพื่อค้นหาสัญญาณจากพระเจ้าเป็นเจ้า (introspection) ดังนั้นการเขียนบันทึกประจำวันจึงเป็นกิจวัตรหลักที่สำคัญต่อพวกเพียวรีตันมาก พวกเขาคิดว่าวัตถุประสงค์ของงานเขียนคือเพื่อสั่งสอน อบรม และแนะนำ ถือเป็นหน้าที่หลักอย่างหนึ่งในการรับใช้พระเจ้าเป็นเจ้า นอกจากนี้ยังเป็นการแลกเปลี่ยนความรู้

ความคิด ประสบการณ์ ตลอดจนถ่ายทอด
เหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์อีกด้วย

หากเราศึกษาประวัติศาสตร์ การเมือง การ
ศาสนาของอเมริกาอย่างลึกซึ้ง เราก็จะเข้าใจว่า
เหตุใดวรรณคดีในยุคนี้จึงมีเนื้อหาหลักเกี่ยวกับ
ประสบการณ์ต่างๆ ในโลกใหม่ (อเมริกา) แห่งนี้ เช่น
การสำรวจดินแดน การอพยพตั้งถิ่นฐาน ชีวิตความ
เป็นอยู่ของดินแดนใหม่ ความอุดมสมบูรณ์ ความ
สวยงามของภูมิประเทศ สภาพภูมิอากาศ ความหวัง
ของผู้อพยพที่มีต่อดินแดนใหม่แห่งนี้ มิตรภาพและ
ความขัดแย้งระหว่างคนผิวขาวกับพวกอินเดียนแดง
ตลอดจนความเชื่อและศรัทธาอย่างแรงกล้าในพระ
ผู้เป็นเจ้า ความวิตกกังวลเกี่ยวกับการเป็นผู้ได้รับ
เลือกจากพระผู้เป็นเจ้า ความดีและบาป ล้วนแล้วแต่
เป็นแก่นความคิดหลักของคนในยุคนี้ซึ่งได้รับการ
ถ่ายทอดออกมาอย่างชัดเจนในงานเขียนของยุค ดัง
จะได้ยกตัวอย่างต่อไป

วรรณคดีชิ้นแรกที่ทำให้เราเข้าใจประวัติศาสตร์
อเมริกาได้เป็นอย่างดีคือ บันทึกการเดินทาง (Journal)
ของคริสโตเฟอร์ โคลัมบัส ซึ่งแปลเป็นภาษาอังกฤษ
โดยวิลเลียม คาร์ลอส วิลเลียมส์ (William Carlos
Williams) กวีชาวอเมริกันในศตวรรษที่ 20¹¹ วรรณคดี
ชิ้นนี้ทำให้ผู้อ่านทราบว่าโคลัมบัสได้ใช้เวลาหลายปี
ในการที่จะทำให้ผู้อุปถัมภ์ของเขาเชื่อว่าเขาสามารถ
ที่จะเดินทางไปยังดินแดนที่อุดมสมบูรณ์ของตะวันออก
โดยแล่นเรือไปทางตะวันตก ภายใต้การสนับสนุนของ
พระนางอิซาเบลลาแห่งประเทศสเปน เขาสามารถ
สานความฝันให้เป็นความจริงด้วยเรือ 3 ลำของเขา
ที่ชื่อ นินา (Nina) พินตา (Pinta) และซานตา มาเรีย
(Santa Maria) เขาได้เล่าเรื่องราวเกี่ยวกับการเดินทาง
ครั้งแรกอันวิเศษสุดของเขาและการจอดเรือที่เกาะ
ซาน ซัลวาดอร์ (San Salvador) ในปี ค.ศ. 1492
การผจญภัยของเขาจัดเป็นเรื่องแรกของอเมริกา ทั้ง
ในแง่ของความใฝ่ฝันและการบันทึกข้อเท็จจริง เขา
ได้บรรยายถึงความปิติในการค้นพบดินแดนใหม่ ความ
ยากลำบากนานัปการกว่าจะไปสู่ความสำเร็จ และสื่อ

ถึงความตื่นตาตื่นใจต่อความงดงามของธรรมชาติ ณ
ดินแดนใหม่แห่งนี้ เขาบรรยายไว้อย่างละเอียดลออ
แม้แต่ภาพของมวลหมู่สาหร่ายใต้น้ำซึ่งมีปูดัวหนึ่ง
แอบอยู่ในยามรุ่งสาง การบรรยายนี้สื่อให้เห็นถึง
ความรู้สึกโดดเดี่ยวและอ้างว้างที่ทั้งเขาและลูกเรือ
รู้สึกขณะแล่นเรือเพื่อค้นหาในดินแดนใหม่แห่งนี้
นอกจากนี้เรายังเห็นถึงความมุ่งมั่นอย่างเด็ดเดี่ยว
ความไม่ย่อท้อต่ออุปสรรค อันเป็นคุณสมบัติที่ดีของ
การเป็นผู้นำซึ่งนำพาเขาไปสู่ความสำเร็จในการค้นพบ
ครั้งนี้

โคลัมบัสได้กล่าวถึงความยากลำบากในการ
ค้นหาอเมริกาโดยบรรยายถึงการเดินทาง ของเขาใน
วันจันทร์ที่ 17 กันยายน ปี ค.ศ. 1492 ว่าเขาได้
เดินเรือไปทางตะวันตกเป็นระยะทางกว่า 50 ลีก¹²
(league) แม้ว่าจะพบกับความผิดหวังหลายครั้ง แต่
ด้วยความศรัทธาในพระผู้เป็นเจ้าเขาเชื่อมั่นว่าเขา
จะต้องประสบความสำเร็จ แล้วเขาก็เปลี่ยนเส้นทาง
เดินเรือในวันเสาร์ที่ 22 กันยายน จนกระทั่งในวัน
อังคารที่ 25 กันยายน เมื่อมาร์ติน อลองโซ (Martin
Alonso) กล่าวว่าเขาคิดว่าเขาเห็นดินแดนใหม่แล้ว
โคลัมบัสก็คุกเข่าลงขอบขอบคุณพระผู้เป็นเจ้าทันที ใน
เช้าวันรุ่งขึ้นพวกเขาก็ต้องพบกับความผิดหวังอีกครั้ง
ในวันพุธที่ 2 ตุลาคม ลูกเรือทุกคนขอให้เขาหันเรือ
กลับ แต่โคลัมบัสก็ไม่ยอมย่อท้อ เขานึกถึงคำ
สัญญาที่เขาให้ไว้แก่พระนางอิซาเบลลา และในวัน
พฤหัสบดีที่ 3 ตุลาคมนั้นเองเขาก็ได้ค้นพบอเมริกาใน
ที่สุด เมื่อเขาเดินเรือขึ้นฝั่งในวันศุกร์ที่ 12 ตุลาคม
โคลัมบัส อลองโซ และ แวงซอง ยานเซ (Vincent
Yanez) ก็ทักทายชาวพื้นเมืองและแลกเปลี่ยนของ
ขวัญกัน โดยพวกเขามอบหมวกและลูกปัดให้ชาว
พื้นเมือง ส่วนชาวพื้นเมืองก็นำนกแก้ว ลูกดอกธนู
และด้ายที่ทำจากฝ้ายมามอบให้แก่พวกเขา โคลัมบัส
ได้บรรยายว่าวันเสาร์ที่ 13 ตุลาคม ค.ศ. 1492 เขา
ได้เห็นเรือแคนูของพวกชาวอินเดียนแดงเป็นครั้งแรก
นอกจากนี้เขายังได้บรรยายถึงอเมริกาว่าเป็นเสมือน
สรวงสวรรค์บนดิน ที่เต็มไปด้วยแมกไม้ที่เขียวขจีและ

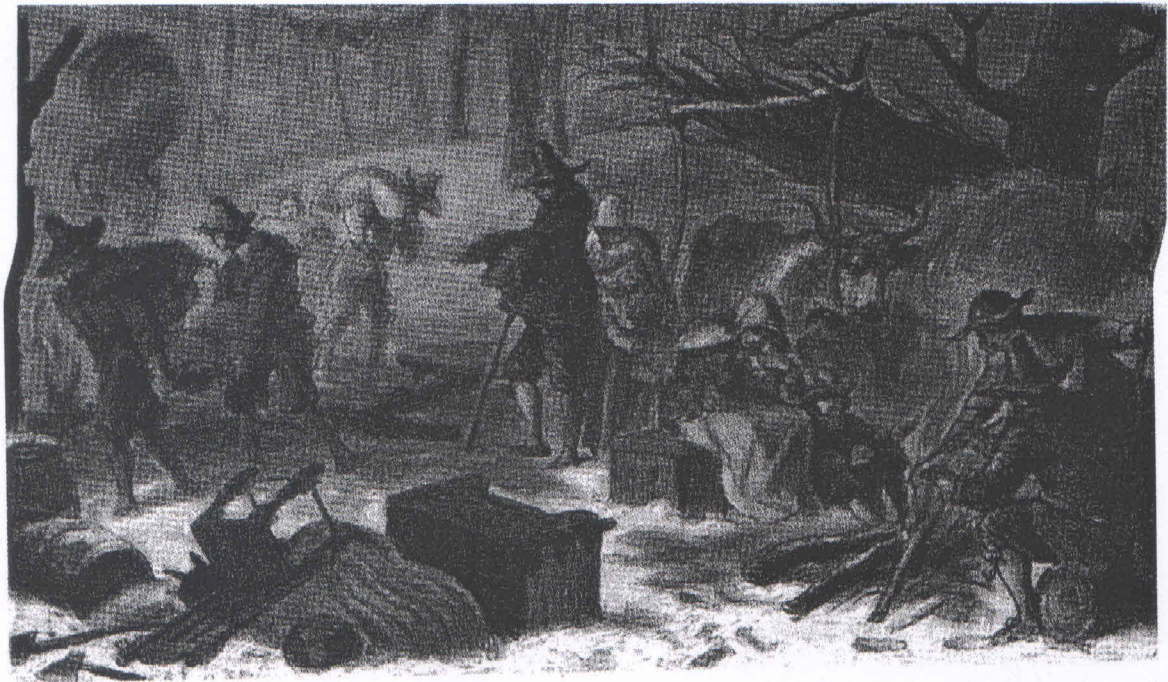
มวลหมู่ปลาหลากหลายที่สุดใส เขาผลิตเพลินกับการเดินเล่นท่ามกลางแมกไม้ที่สวยงามที่สุดเท่าที่เขาเคยเห็นมา

งานเขียนชิ้นที่สองที่จะกล่าวถึง คือ คำบรรยายเกี่ยวกับนิวอิงแลนด์ (A Description of New England) เขียนโดยกัปตันจอห์น สมิท มีเนื้อหาที่คล้ายคลึงกับของโคลัมบัส คือ สมิทบรรยายถึงประเทศอเมริกาไว้ว่าเหมือนสวรรค์บนดิน เนื่องจากเป็นดินแดนที่มีความอุดมสมบูรณ์ของพืชพันธุ์ธัญญาหาร เช่น ปลาคอด เขาใช้การกล่าวเกินจริง (hyperbole) ว่าใครก็ตามที่ตกปลาคอดได้ไม่ถึงหนึ่งร้อย สองร้อย หรือ สามร้อยตัว ถือว่าเป็นนักตกปลาที่เยี่ยมมาก นอกจากนี้เขายังกล่าวถึงที่ดินที่อุดมสมบูรณ์เหมาะแก่การเพาะปลูกพืชต่างๆ เช่น แครอท กะหล่ำปลี ฯลฯ สำหรับสมิทแล้ว อเมริกาเป็นอาณาจักรที่เปี่ยมไปด้วยเสรีภาพและธรรมชาติที่งดงาม ตรงกันข้ามกับในอังกฤษที่ทุกคนต้องเผชิญกับความยากลำบากในการไม่มีงานทำ ไม่มีที่ดินเป็นของตนเอง หรือต้องทำงานอย่างหนักแต่ได้ค่าตอบแทนเพียงเล็กน้อย ในงานเขียนเรื่องนี้เขาได้สนับสนุนการอพยพมาตั้งถิ่นฐานที่อเมริกาโดยกล่าวถึงผลประโยชน์ที่ชาวอังกฤษผู้ซึ่งประสบกับปัญหาวิกฤตทางเศรษฐกิจในประเทศของตนจะได้รับเมื่ออพยพมาอยู่ที่อเมริกา และได้กล่าวถึงอเมริกาว่าเป็นดินแดนแห่งเสรีภาพและความทศวรรษ นอกจากนี้ยังได้กล่าวถึงอาชีพที่เป็นที่ต้องการของประเทศอเมริกาอย่างมาก เช่น ช่างไม้ ช่างก่ออิฐ ช่างประมง ช่างตีเหล็ก ช่างตัดเสื้อผ้า เป็นต้น สมิทประพันธ์งานนี้เพื่อโน้มน้าวใจชาวอังกฤษให้อพยพไปอยู่ประเทศอเมริกา ถือเป็นโอกาสทองของคนยากจน เนื่องจากการเชิญชวนนี้งานของเขาจึงได้รับการวิจารณ์ว่าเป็นวรรณคดีเชิงโฆษณาชวนเชื่อ (propaganda or literature of promotion)

งานชิ้นที่สาม คือ เกี่ยวกับพลีมัท (Of Plymouth Plantation) ของ วิลเลียม แบรดฟอร์ดผู้พรรณนาถึงความยากลำบากที่เขาและพวกพิลกริม

ต้องประสบเมื่อเดินทางจากเมืองเลย์เดน (Leyden) ประเทศฮอลแลนด์ไปยังรัฐเวอร์จิเนีย แต่ก็ไม่สามารถไปถึงได้เนื่องจากลมพายุ พวกเขาจึงต้องลงจากเรือเมย์ฟลาวเวอร์ (Mayflower) และอยู่ที่พลีมัทแทน ดินแดนแห่งนี้พวกเขาได้ตั้งรัฐบาลและเลือกตั้งผู้นำ ผู้นำคนแรกคือ จอห์น คาร์เวอร์ (John Carver) ซึ่งเสียชีวิตในเดือนเมษายน ปี ค.ศ. 1621 หลังจากนั้นแบรดฟอร์ดก็ได้รับเลือกตั้งเป็นผู้นำ และได้รับเลือกตั้งอีกถึง 30 ครั้ง แบรดฟอร์ดและพวกต้องเผชิญกับความอดอยาก โรคระบาดต่างๆ ตลอดจนมรสุม และอากาศอันหนาวเย็น แม้กระนั้นพวกเขาก็ไม่ย่อท้อด้วยศรัทธาที่มีต่อพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของโลก ทำให้พวกเขามีกำลังใจที่จะต่อสู้และฟันฝ่าอุปสรรคต่างๆ ถึงแม้ว่ากลุ่มของเขาจะเสียชีวิตไปกว่าครึ่งก็ตาม นอกจากนี้เขายังแสดงความขอบคุณต่อพระกรุณาธิคุณของพระองค์ที่ช่วยให้พวกเขาเดินทางมายังดินแดนแห่งพันธสัญญาด้วยความปลอดภัย พวกเขาเปรียบตนเองกับชาวอิสราเอลและได้ใช้ความรักแปรเปลี่ยนศัตรูให้เป็นมิตร ดังจะเห็นได้จากเหตุการณ์ที่กัปตันคริสโตเฟอร์ โจนส์ (Christopher Jones) และบรรดาลูกเรือเมย์ฟลาวเวอร์ใจร้ายไม่ยอมช่วยเหลือพวกเขา แต่พวกเขาก็ไม่เคยถือโทษโกรธคนเหล่านั้น ตรงกันข้ามพวกเขากลับช่วยกันดูแลรักษาเมื่อคนเหล่านั้นล้มป่วยลง ด้วยความเชื่อว่าการให้ความรักแก่ผู้อื่นนั้นแม้ว่าเขาจะไม่ได้รับการตอบแทนทันทีในโลกมนุษย์แต่เขาจะได้รับรางวัลในสวรรค์อย่างแน่นอน แม้ว่าพวกเขาจะมีปัญหากับพวกอินเดียนแดงที่แอบมาขโมยเครื่องมือของพวกเขาอยู่เนืองๆ วันหนึ่งเขาได้พบกับชาวอินเดียนแดงชื่อ ซาโมเซต (Samoset) ผู้มาคุยกับพวกเขาเป็นภาษาอังกฤษและได้แนะนำให้รู้จักกับชาวอินเดียนแดงอีกคนหนึ่งชื่อสควอนโต (Squanto) พวกเขาจึงเชื่อว่าพระเจ้าผู้เป็นเจ้าประทานสองคนนี้มาเพื่อช่วยพวกพิลกริม (pilgrim) โดยเฉพาะ

งานชิ้นที่สี่ "The Flesh and the Spirit" ของแอนน์ แบรดสตรีต (Anne Bradstreet) เป็นบทกวีที่แสดงถึงการโต้แย้งแบบยุคกลาง (medieval debate)

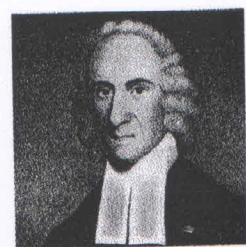
พวกพิลกริมกับฤดูหนาวแรกที่รัฐแมสซาชูเซตส์

สควอนโตกำลังสอนพวกพิลกริมให้ปลูกข้าวโพด ภาพวาดโดย ซี. ดับบลิว. เจฟ

แอนน์ แบรสตริท

โจนาธาน เอ็ดเวิร์ด

วิลเลียม เบิร์ด

งานชิ้นนี้สื่อถึงความสำคัญของพระผู้เป็นเจ้า เป็นการสื่อถึงการโต้แย้งกันระหว่างพี่น้องสองสาว เป็นการถกเถียงเปรียบเทียบถึงการต่อสู้กันระหว่างความดีและความชั่วในใจของมนุษย์ เฟลซเป็นตัวแทนของผู้ที่ยึดมั่นในความสุขทางโลก ในขณะที่สปีริตเป็นตัวแทนของผู้ที่ยึดมั่นในความสุขในทางธรรม พี่น้องสองสาวซึ่งเป็นฝาแฝดต่างบิดาได้โต้เถียงกันอย่างรุนแรงถึงความหมายของการใช้ชีวิต โดยเฟลซผู้เป็นธิดาของอาดัมพยายามโน้มน้าวใจสปีริตผู้เป็นธิดาของพระผู้เป็นเจ้าให้สนใจความสุขในทางโลกที่สามารถมองเห็นสัมผัสได้ในปัจจุบัน และให้ละทิ้งความสุขในทางธรรมที่เลื่อนลอยเป็นเพียงเงาหรือภาพลวงตา แต่สปีริตก็ยืนยันว่าคนชั่วอย่างเฟลซจะไม่มีวันมองเห็นความสุขอันล้ำค่าดังที่เธอเห็นได้ บทกวีเรื่องนี้สะท้อนให้เห็นถึงความต้องการเป็นผู้ได้รับเลือก ความเชื่อเรื่องผู้ได้รับเลือก ผู้ที่ถูกสาปแช่ง และบาปแต่กำเนิดของพวกเขาเพียวรีตันได้เป็นอย่างดี

งานชิ้นที่ห้า เรื่อง “งานถักทอ” (Huswifery) ของเอ็ดเวิร์ด เทย์เลอร์¹³ เป็นบทกวีแบบเมตาฟิสิกส์ (Metaphysics) ซึ่งเน้นถึงความเชื่อทางศาสนา กล่าวถึงพระเจ้าว่าเป็นผู้รังสรรค์โดยเปรียบพระองค์เป็นผู้ถักทอและเปรียบมนุษย์ที่พระองค์สร้างเสมือนงานถักทอ กวีได้ขอร้องพระเจ้าให้ถักทอเขาเป็นผ้าที่สวยงามแตกต่างจากผ้าทอทั่วไป เขาเริ่มต้นบรรทัดแรกด้วยคำกริยาว่า “สร้าง” ซึ่งมีคำว่า “พระเจ้า” เป็นประธาน (สะท้อนให้เห็นว่าพระเจ้าเป็นศูนย์กลางที่สำคัญ) และใช้คำว่า “ฉัน” เป็นกรรมของประโยค คำว่า “สร้าง” (make) นั้นปรากฏในหลายบรรทัดด้วยกันคือในบรรทัดที่ 2, 3, 4, 5, 7, 8 และ 10 เพื่อย้ำถึงบทบาทของพระองค์ในฐานะผู้สร้าง ในกระบวนการสร้างนั้นประกอบไปด้วยขั้นตอนต่างๆ เช่น การปั่นฝ้าย การทอ และการย้อมสี โดยที่กวีเองเปรียบตนเองเป็นล้อกรอด้าย ล้อปั่นฝ้าย กี่ และผ้า และเปรียบพระเจ้าเป็นผู้ปั่นฝ้าย ผู้ทอ และผู้ย้อม กวีขอให้พระเจ้าเป็นผู้สร้างให้เขาเป็นผู้มีความงดงามทั้งร่างกายและจิตใจ และประดับเขาด้วยความเข้าใจ ความรัก

และมโนธรรมเพื่อเขาจะได้สดุดีเกียรติคุณของพระองค์ให้เป็นที่ประจักษ์ เป็นการแสดงถึงสัมพันธ์ภาพระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์

งานชิ้นที่หก เรื่องความก้าวหน้าของเหมือง (A Progress of Mines) ของวิลเลียม เบิร์ด (William Byrd) ซึ่งมีชีวิตอยู่ระหว่าง ค.ศ. 1674 - 1744 เขาได้รับร่ายถึงเมืองเยอร์มันนา ในปี ค.ศ. 1732 เบิร์ดได้เดินทางไปทางตอนใต้เพื่อไปหาสปอตส์วูด (Spotswood) และชมการถลุงเหล็กตลอดจนเจรจาเกี่ยวกับการขายเครื่องเหล็ก รายละเอียดนี้แสดงให้เห็นถึงความสำคัญของอุตสาหกรรมที่มีต่อการพัฒนาดินแดนใหม่แห่งนี้ และในขณะที่เขาเดินเล่นนั้นเขาได้พรรณนาถึงความงามของทัศนียภาพในอเมริกาว่างดงามดุจสวรรค์และอุดมไปด้วยทรัพยากรธรรมชาติ การประพันธ์ของเบิร์ดทำให้ผู้อ่านเห็นวิถีชีวิตของอาณานิคมทางตอนใต้ มีความแตกต่างกับกลุ่มนิวอิงแลนด์

เบิร์ดเกิดที่เมืองเจมส์ทาวน์ เมื่ออายุได้ 7 ปี พ่อของเขาส่งเขาไปศึกษาที่ประเทศอังกฤษ และใช้ชีวิตอยู่ที่กรุงลอนดอนเป็นเวลานาน ขณะอยู่ที่อังกฤษนั้นเขาสนุกสนานไปกับสังคมเมืองและการละคร และกลับมาอยู่ที่เวอร์จิเนีย หลังจากที่มีอายุ 55 ปี ดังนั้นวิถีชีวิตของผู้ดีในตอนใต้จึงแสดงถึงความหรูหรา โอ้อวด ความมั่งคั่งของบ้านที่ประดับประดาด้วยถ้วยโถโอชาม ภาพวาดของจิตรกรที่มีชื่อเสียง และหนังสือต่างๆ แม้ว่าคนกลุ่มนี้จะทำงานหนักและเคร่งครัดในศาสนา แต่กลุ่มนี้ก็ไม่เหมือนกับพวกเพียวรีตันผู้ซึ่งพยายามหลีกเลี่ยงสิ่งที่สวยงามและหรูหรา

งานชิ้นที่เจ็ด เรื่อง “คนบาปในเงื้อมหัตถ์ของพระผู้เป็นเจ้าที่ขี้โกรธ”¹⁴ (Sinners in the Hands of an Angry God) ของโจนาทาน เอ็ดเวิร์ดส์¹⁵ (Jonathan Edwards) เป็นบทเทศน์ที่เขียนขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์ให้คนบาปกลัว (hell-fired sermon) โดยการกล่าวถึงความน่าสะพรึงกลัวของนรก เอ็ดเวิร์ด

ได้กล่าวถึงคนบาปทั้งหลายที่ยังเรงรำด้วยความ
เข้าใจผิดคิดว่าตนปลอดภัย โดยหารู้ไม่ว่าการที่พวก
เขายังไม่ตกลงไปในนรกนั้นเนื่องจากพระกรุณาของ
พระผู้เป็นเจ้า

ในบทเทศน์นี้เอ็ดเวิร์ดได้เปรียบเทียบคนบาป
ว่าหนักเหมือนตะกั่วซึ่งเป็นธาตุที่หนักที่สุด การที่
เขายังไม่ตกลงไปในปากนรกก็เพราะพระเจ้ายื่น
พระหัตถ์ของพระองค์มารองรับไว้ นอกจากนี้เอ็ดเวิร์ด
ยังนำเสนอว่าคัมภีร์แห่งความโกรธของพระเจ้านั้น
เล็งมายังหัวใจของคนบาป และเปรียบคนบาปกับ
แมลงที่น่าขยะแขยงในสายตาของพระเจ้า เขา
เปรียบเทียบความโกรธของพระเจ้าดุจดั่งไฟ น้ำที่พร้อม
จะทะลักออกมาจากเขื่อน ในตอนท้ายเขาได้บอกให้
คนบาปทุกคนกลับตัวกลับใจในขณะที่ยังมีโอกาส
ก่อนที่จะสายเกินไป หากพระเจ้าหมดความกรุณา
ในพวกเขาแล้วพวกเขาจะต้องเดือดร้อนและทน
ทุกข์ทรมานอย่างแสนสาหัส งานเขียนชิ้นนี้แสดงถึง
ความเชื่อในเรื่องวันพิพากษาของชาวคริสต์ทุกคน

และสะท้อนถึงความวิตกกังวลของคนในยุคนี้ที่
ต้องการได้เป็นผู้ที่พระเจ้าเลือก

จากตัวอย่างวรรณกรรมที่กล่าวมาข้างต้นจะเห็น
ว่านักเขียนในยุคนี้เป็นนักสำรวจผู้มาตั้งถิ่นฐานใน
ประเทศอเมริกา ชาวอาณานิคม และนักเทศน์ และ
เขียนขึ้นด้วยความมุ่งหวังที่จะชักชวนชาวอังกฤษมา
ตั้งถิ่นฐานในโลกใหม่แห่งนี้ และมีเจตจำนงที่สำคัญ
ที่สุดคือต้องการสอนปรัชญาทางศาสนา นักเขียน
เหล่านี้มิได้มีความมุ่งหมายที่จะสร้างวรรณกรรม
พื้นเมือง หรือมิได้มองว่าตนเองนั้นเป็นนักเขียนมือ
อาชีพ งานเขียนจึงออกมาในรูปแบบของการบันทึก
การเดินทาง บทเทศน์ ความคิดเชิงเทววิทยา การ
โต้แย้ง เหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์ ไดอารี และ
บทกวีที่แฝงด้วยแนวคิดทางศาสนา ดังนั้นในทาง
กลับกันการอ่านวรรณคดีในยุคนี้จะทำให้ผู้อ่านได้
เข้าใจเหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์ และแนวความคิด
ทางปรัชญา และศาสนาได้ชัดเจนยิ่งขึ้นด้วย

เ จี ง อ ร ร ธิ

- ¹ สาเหตุที่ชาวอังกฤษอพยพมาช้ากว่าชาติอื่นนั้นเนื่องจากในช่วงที่ชาวยุโรปเดินทางมา สมเด็จพระนางเจ้า
เอลิซาเบทยังไม่ทรงสนพระทัยอเมริกาเท่าใดนัก หากแต่มุ่งที่จะสนับสนุนส่งเสริมการค้าทางตะวันออกไกล
โดยทรงก่อตั้งบริษัทอีสต์อินเดีย จำกัด ประกอบกับทรงยังไม่เล็งเห็นผลประโยชน์ที่จะได้รับจากดินแดน
ใหม่แห่งนี้เท่าใดนัก ซึ่งทำให้เซอร์ วอลเทอร์ ราเลย์ (Sir Walter Raleigh) เสียใจมาก
- ² กัปตัน จอห์น สมิท มีชีวิตอยู่ช่วงระหว่างปี ค.ศ. 1580 - 1631 นอกจากจะเขียนเรื่อง **A Description of
New England** แล้ว เขายังเขียน **A True Relation** เป็นเรื่องแรกที่แสดงถึงสัมพันธภาพที่งดงามระหว่าง
ชาวผิวขาวและชาวอินเดียนแดง เป็นต้นกำเนิดของตำนานอันเลื่องชื่อของเจ้าหญิงโพคาฮอนทาส
(Pocahontas)
- ³ วิลเลียม แบรดฟอร์ด มีชีวิตอยู่ระหว่างปี ค.ศ. 1663 - 1752
- ⁴ จอห์น วินทรอป มีชีวิตอยู่ช่วงระหว่างปี ค.ศ. 1588 - 1649 เป็นผู้ว่าการคนแรกของอาณานิคมแห่งนี้ ต่อ
มาคนกลุ่มนี้ได้จัดตั้งมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ดขึ้นเป็นแห่งแรก ในปี ค.ศ. 1636
- ⁵ ต่อมา มีการตั้งชื่อดินแดนแถบนี้ว่าเจมส์ทาวน์เพื่อเป็นเกียรติแก่พระเจ้าเจมส์ หากพิจารณาชื่อสถานที่ต่าง ๆ
ของอเมริกาจะเห็นว่ามีการตั้งชื่อเพื่อเป็นเกียรติแก่กษัตริย์และพระราชินีของประเทศอังกฤษ เช่น

แหลมเฮนรีและรัฐเวอร์จิเนียเพื่อเป็นเกียรติแก่พระเจ้าเฮนรีและสมเด็จพระนางเจ้าเอลิซาเบธผู้ทรงเป็นโสด
นิวยอร์ก เพื่อเป็นเกียรติแก่ราชวงศ์ยอร์กแห่งอังกฤษ

⁶ กลุ่มนี้เรียกว่า separatists หรือพวกพิลกริม pilgrims

⁷ กลุ่มนี้เรียกกันว่า non-separatists

⁸ เป็นที่น่าสังเกตว่านักเขียนในยุคนี้ส่วนใหญ่จะเป็นนักเดินเรือสำรวจ หรือนักเทศน์

⁹ จอห์น แคลวินเป็นนักปฏิรูปศาสนาชาวฝรั่งเศส มีชีวิตอยู่ระหว่าง ค.ศ. 1509 - 1604 คำสั่งสอนของเขามีอิทธิพลอย่างกว้างขวางในประเทศต่างๆ เช่น อังกฤษ สกอตแลนด์ ฝรั่งเศส และสวิตเซอร์แลนด์ ตั้งแต่ช่วงศตวรรษที่ 17 งานเขียนที่สำคัญของเขา คือ **Institutes of the Christian Religion**

¹⁰ มาร์ติน ลูเทอร์ เป็นนักปฏิรูปศาสนาชาวเยอรมัน มีชีวิตอยู่ระหว่าง ค.ศ. 1509 - 1604

¹¹ วิลเลียม คาร์ลอส วิลเลียม เป็นกวีชาวอเมริกันมีชีวิตอยู่ระหว่าง ปี ค.ศ. 1883 - 1963

¹² เป็นหน่วยของระยะทาง 1 ลิก เท่ากับ ๑ ไมล์

¹³ เอ็ดเวิร์ด เทย์เลอร์เป็นกวีที่มีชีวิตอยู่ระหว่าง ค.ศ. 1642 - 1729

¹⁴ เขาได้เทศน์เมื่อวันที่ 8 กรกฎาคม ค.ศ. 1741

¹⁵ เขามีชีวิตอยู่ระหว่างปี ค.ศ. 1703 - 1758

บ ร ร ิ ญ า ญ ก ร ิ ม

American Literature. New York : Glencoe Publishing Company, 1991

Mc Micheal, George, ed. **Concise Anthology of American Literature.** 2nd ed. New York : Macmillan Publishing Company, 1985.

Mc Micheal, George, ed. **Anthology of American Literature General.** 5th ed. New York : Macmillan, 1993.

McQuade, Donald, ed. **The Harper Single Volume American Literature.** 3rd ed. New York : Longman, 1999.

Spiller, Robert E, ed. **Literary History of the United States.** New York : Macmillan, 1974.

Spiller, Robert E. and Blodgett, Harold, ed. **American Literature.** New York : Macmillan, 1949.

ที่ ม า ภา พ ปร ะ ก อบ

American Literature. New York : Glencoe Publishing Company, 1991.

มนุษยศาสตร์ สหวิทยาการแห่งชีวิต

จัดพิมพ์ในโอกาสคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
ครบรอบ 20 ปี พุทธศักราช 2544